

Ἔχεις νιάτα κι ὀρμή,
 φτερωμένο κορμί,
 μ' ἂν τῆς Γνώσης δαρμοὶ
 δὲν ξυπνοῦν τὴν καρδιά σου,
 —σὲ σκοτάδια πηχτὰ
 μὲ τὸ νοῦ σου ψαχτά,
 μάθε ποιδὺς τὰ φριχτὰ
 μαστορεύει δεσμά σου...

Μιά φωνὴ ἀνθρωπινὴ
 νέα καὶ πλάστρα φωνή,
 ποὺ πετιέται τρανὴ
 κι ἀντηχεῖ ὀλόγυρά σου,
 σὲ προστάζει, σὲ καίει,
 σὲ προστάζει, δὲν κλαίει,
 σὲ προστάζει, σοῦ λέει:
 «Πρῶτ' ἀπ' ὅλα: στοχάσου!».

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΑΓΑΠΗ

Τὸ μήνυμα καρτέρα νὰ μοῦ φέρει
 τῆς ἀνοιξὸς τὸ πρῶτο χελιδόνι
 ἢ τὸ κρινάκι μέσα ἀπὸ τὸ χιόνι—
 ἥλιος μικρὸς στὸ παγωμένο ἀγέρι.

Τὸ βάρος κάθε θλίψης, ὅπου ἀσκώνει,
 τὸ θεῖο τῆς ἐλαφροῦ καρτέρα χέρι.
 Καρτέρα... μὰ πῶς βόγγαε τ' ἀγριοκαίρι
 στὴν ἔρμη μου καρδιά ποὺ ἀφῆκαν μόνη.

Τί θλιβερὰ οἱ ξεροὶ θροοῦσαν κλώνοι
 κ' ἡ νύχτα νὰ μὴν ἔχει οὔτε ἓνα ἀστέρι...
 Μὰ ξάφνου, Ἀγάπη, ἐφάνηκες, κι ὦ θᾶμα!

γελοῦμενη ἀνοιξὴ ἔφερες ἀντάμα·
 ἥλιος χρυσὸς σὰ νᾶχε πλημμυρίσει
 ἐμένα μόνον ὄχι, ὅλη τὴ χτίση..

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ